CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL S. ROZÈS VAN 9 JUNI 1983 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

De onderhavige zaak betreft een beroep van Spijker Kwasten BV tot nietigverklaring van een beschikking van de Commissie van de Europese Gemeenschappen van 7 juli 1982.

De Commissie heeft overeenkomstig artikel 91 van het Reglement voor de procesvoering verzocht, eerst uitspraak te doen over de ontvankelijkheid van het beroep, zonder op de zaak ten principale in te gaan.

Bij beschikking van 23 februari 1983 heeft het Hof dit verzoek ingewilligd. Ik zal mij in deze conclusie dus tot deze vraag beperken.

Niettemin is het nodig, een overzicht te geven van de feiten die aan het geding ten grondslag liggen, en vervolgens van de argumenten waarop de Commissie haar exceptie van niet-ontvankelijkheid baseert.

I — De in Nederland gevestigde vennootschap Spijker Kwasten BV houdt zich onder meer bezig met de invoer van en de handel in kwasten, penselen en aanverwante produkten, met name kwasten uit de Volksrepubliek China (post 96.01 van het gemeenschappelijk douanetarief).

Het staat vast, dat zij in de Benelux de enige handelaar/importeur van deze produkten uit China is, die zij overigens betrekt via de Bondsrepubliek Duitsland, waar zij in het vrije verkeer worden gebracht.

Op 18 juni 1982 vroeg Spijker bij de Centrale Dienst voor In- en Uitvoer een invoervergunning aan voor een partij van 5 400 dozijn kwasten (d.w.z. 64 800 stuks) met een waarde van DM 76 130.

Op 28 juni 1982 vroeg de Nederlandse regering, in overleg met haar Beneluxpartners, de Commissie om een machtiging om beschermende maatregelen in de zin van artikel 115, eerste alinea, EEG-Verdrag te nemen.

Op 29 juni 1982 werd Spijker meegedeeld dat dit verzoek hangende was en dat de mogelijkheid bestond dat de beoogde invoer van de communautaire behandeling zou worden uitgesloten.

Inderdaad machtigde de Commissie de Benelux-landen op 7 juli 1982, kwasten (van post 96.01 van het gemeenschappelijk douanetarief), van oorsprong uit de Volksrepubliek China en in de overige Lid-Staten in het vrije verkeer gebracht en waarvoor aanvragen om invoerdocumenten na 25 juni 1982 waren ingediend, tot 31 december 1982 van de communautaire behandeling uit te sluiten.

Deze beschikking had een tweeledig gevolg: enerzijds verkreeg Spijker de gevraagde vergunning, daar zij de aanvraag voor 25 juni 1982 had ingediend; anderzijds werden tot 31 december 1982 al haar nieuwe aanvragen automatisch geweigerd. Door deze maatregel acht zij zich bezwaard.

II — Tot staving van de door haar opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid betoogt de Commissie, dat Spijker

1 — Vertaald uit het Frans.

niet rechtstreeks en individueel wordt geraakt door de beschikking van 7 juli 1982, die gericht is tot de Benelux-landen.

a) Met betrekking tot het eerste punt voert de Commissie aan, dat de beschikking is gericht tot de Benelux-landen en dat deze vrij zijn daarvan al dan niet gebruik te maken, zodat Spijker zich daardoor niet „rechtstreeks" geraakt kan achten.

Vaststaat dat de Nederlandse autoriteiten de machtiging om beschermende maatregelen te nemen, alleen naar aanleiding van Spijkers aanvraag van 18 juni 1982 hebben gevraagd.

b) Met betrekking tot het tweede punt meent de Commissie, met verwijzing naar 's Hofs arrest van 15 juli 1963 (zaak 25/62, Plaumann, Jurispr. 1963, blz. 205), dat Spijker niet wordt gekarakteriseerd en geïndividualiseerd op soortgelijke wijze als de adressaten van de beschikking, in casu de Benelux-landen. Het feit dat Spijker importeur van kwasten uit China is, onderscheidt haar niet van alle andere importeurs van dezelfde produkten van dezelfde oorsprong in de betrokken landen, en het feit dat zij de enige handelaar/importeur in de Benelux is, is niet van belang, daar dit beroep te allen tijde op overeenkomstige wijze door ieder ander kan worden uitgeoefend.

III — 1. Het is duidelijk dat van de landen-adressaten vooral Nederland belang heeft bij de litigieuze beschikking, en dat van de kwasten die in de andere Lid-Staten in het vrije verkeer worden gebracht, het vooral de in de Bondsrepubliek Duitsland in het verkeer gebrachte kwasten zijn waarop de beschikking het oog heeft.

Hoewel in de beschikking sprake is van een door de regeringen van de Benelux-landen ingediend verzoek, bestaat er alleen een verzoek van het Koninkrijk der Nederlanden, gedaan „in overleg met [zijn] Benelux-partners." Of dit overleg inderdaad heeft plaatsgevonden, en zo ja in welke vorm, is niet duidelijk geworden.

Opgemerkt zij hier, dat de permanente vertegenwoordiger van Nederland op 29 juni 1982 het directoraat-generaal Buitenlandse betrekkingen van de Commissie te Brussel een mededeling zond van het ministerie van Economische zaken te Den Haag, waarin, wederom „in overleg met de Benelux-partners", aanvullende gegevens werden verstrekt tot staving van het verzoek om machtiging voor beschermende maatregelen, dat werd gemotiveerd als volgt:

„Het is de Nederlandse regering onlangs gebleken dat een aanzienlijke fraude met betrekking tot het vermelden van het land van oorsprong heeft plaatsgevonden. Bij de invoer uit het vrije verkeer in Nederland werd door de importeur opzettelijk een andere oorsprong aan de kwasten gegeven, te weten de BRD-oorsprong in plaats van de feitelijk Chinese."

De mededeling bevat voorts een overzicht, in *guldens,* van de waarde van de frauduleuze invoer van 1976 tot 1982, alsmede statistische gegevens over de economische moeilijkheden en de nationale produktie in deze sector.

De in de bestreden beschikking genoemde bedragen luiden alleen in *guldens* en hebben alleen betrekking op Nederland en niet op de gehele Benelux. In de vijfde overweging zijn zonder meer de cijfers overgenomen die voorkwamen

in de mededeling van 29 juni 1982 van het ministerie van Economische Zaken te 's-Gravenhage (blz. 7 van deze mededeling) en die betrekking hadden op de totale invoer in *Nederland* uit derde landen en het aandeel van deze invoer op de „binnenlandse" markt in verhouding tot de nationale produktie en niet tot de produktie in de Benelux.

Voor zover nog nodig: een aanvullend bewijs ter identificatie van de Lid-Staat waartoe de beschikking is gericht, is dat deze oorspronkelijk in het Nederlands is gesteld; de door de Commissie overgelegde Franse versie is slechts een vertaling.

2. Het is overigens duidelijk, dat het gedrag en de aanvraag van Spijker aanleiding zijn geweest voor het door de Nederlandse autoriteiten, „in overleg met [hun] Benelux-partners", tot de Commissie gerichte verzoek.

Met het indienen daarvan wilde de Lid-Staat verhinderen, dat Spijker voor de transactie van april 1982 een invoervergunning zou krijgen. Dit wordt bevestigd door het antwoord van de Centrale Dienst voor In- en Uitvoer van 29 juni 1982 aan Spijker. Daarin staat namelijk, dat „voor *deze* transactie bij de Europese Commissie een beroep op artikel 115 van het EEG-Verdrag aanhangig is gemaakt."

Hoewel de beschikking van de Commissie niet vermeldt, van wie het verzoek om een invoervergunning afkomstig was „dat aanhangig is bij de *Lid-Staat* die het verzoek om uitsluiting van de communautaire behandeling heeft ingediend", wordt in de laatste overweging ervan het exacte bedrag in guldens (83 743) genoemd, waarom het bij die invoer ging.

Omdat echter ingevolge artikel 3, lid 3, van de beschikking van de Commissie van 20 december 1979 (PB L 16 van 1980, blz. 14) „de indiening van het verzoek door de Lid-Staat geen beletsel mag vormen voor de toekenning tegen de voorwaarden en binnen de termijnen als bedoeld in artikel 2, van invoervergunningen waarvoor de aanvragen vóór het besluit van de Commissie werden ingediend", heeft de Commissie erop toegezien, dat de door Spijker in de *Bondsrepubliek Duitsland* bestelde partij werd uitgezonderd van de machtiging om kwasten van oorsprong uit de Volksrepubliek China en in andere Lid-Staten dan de Benelux-landen in het vrije verkeer gebracht, van de communautaire behandeling uit te sluiten.

Het argument, dat deze beschikking ten doel had een economische sector van de *Benelux* te beschermen, en slechts een machtiging inhield waarvan de Lid-Staten van deze organisatie naar believen gebruik konden maken, is zuiver formeel: Spijker wordt naar mijn mening door de beschikking van de Commissie rechtstreeks geraakt.

3. Verzoekster is de enige handelaar in de Benelux, die regelmatig dit soort waren uit de Volksrepubliek China via de Bondsrepubliek Duitsland in Nederland invoert. Zij wordt niet alleen rechtstreeks, doch ook *individueel* geraakt „uit hoofde van zekere bijzondere hoedanigheden of van een feitelijke situatie, welke haar ten opzichte van ieder ander karakteriseert", zoals 's Hofs rechtspraak het formuleert.

Deze hoedanigheden en deze feitelijke situatie houden verband met de opvatting van de Nederlandse autoriteiten, dat Spijker ernstige fraude heeft gepleegd bij de aanduiding van de oorsprong van het produkt.

Ook in de beschikking van de Commissie valt deze opvatting te beluisteren. Daarin staat namelijk dat „uit de inlichtingen die de Benelux-autoriteiten hebben verstrekt, blijkt dat de Benelux-produktie te maken heeft met een enorme concurrentie voortkomende uit illegale invoer", en dat „indien andere indirecte invoer plaatsvindt, naast die welke reeds plaatsvond of *waartoe het voornemen bestaat*, zulks de moeilijkheden nog kan vergroten."

De Nederlandse autoriteiten gaven duidelijk te verstaan, dat zij automatisch en specifiek ten aanzien van Spijker gebruik zouden maken van de gevraagde machtiging, wanneer deze onderneming in de toekomst opnieuw uit de Bondsrepubliek Duitsland zou importeren.

Men mag zelfs aannemen, dat de Nederlandse autoriteiten tijdens de geldigheidsduur van de machtiging enkel hiervan gebruik hebben gemaakt — voor zover zij dat al hebben moeten doen — tegenover Spijker: geen enkele andere handelaar/importeur in België of het Groothertogdom Luxemburg was in staat gedurende die geldigheidsduur de zakenrelaties aan te knopen om via een andere Lid-Staat dan de Bondsrepubliek Duitsland dit soort artikelen uit de Volksrepubliek China te importeren.

Op deze vraag behoeft echter niet te worden ingegaan, daar het Hof tot dusver nimmer heeft geoordeeld dat een voorwaarde om *individueel* te worden geraakt, was dat de betrokkene *bij uitsluiting* wordt geraakt.

Mitsdien concludeer ik tot verwerping van de exceptie van niet-ontvankelijkheid en tot verwijzing van de Commissie in de kosten van dit procesincident.